

[Sønderup.]

Krav. Det gælder om, hvis vi skal faa Produktionen rigtig i Gang, at vi hver især tager vor Plads i denne Hverdag, og saa maa vi ogsaa tage vor Tørn, enten det er Mandag eller Lørdag.

Vi hørte for et Øjeblik siden, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Omtale af Aldersrentelovgivningen. Det er med Tilfredshed, jeg konstaterer, at der ogsaa paa det Omraade er sket en Forbedring. Det er fra flere Sider blevet gjort gældende, som det ogsaa blev gentagne Gange under den forløbne Valgkampagne, at der var noget at rette i saa Henseende, og det er det, der nu er sket. Der var et ganske urimeligt Forhold, sagde man ikke mindst fra vor Side, mellem de Beløb, som f. Eks. unge arbejdsløse fik, og saa de Beløb, de gamle fik. Det var jo ganske urimeligt, at paa et Tidspunkt, da Erhvervslivet havde saa haardt Brug for alle Kræfter, fristede man en ung Mand til at leve af sin Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det, der nu er sket i Forbindelse med den Lovgivning, vi har gennemført paa dette Omraade, er, at Understøttelsessatserne er sænket for den unge Mands Vedkommende, og at der er skabt Betingelser for, at de gamle og de syge og de, der har det daarligt, kan faa det bedre, end de havde det forhen.

Det var øjensynligt, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet baade var glædeligt overrasket, men ogsaa til en vis Grad skuffet over den sociale Politik, Venstre har ført. Naar man til en vis Grad skuffes i saa Henseende, hænger det selvfølgelig sammen med, at der er blevet et Agitationsomraade mindre. Naar man skal analysere baade Hjerte og Nyre og skal anstille Betragtninger over, hvorvidt det, der er realiseret, er udsprunget af Dyd eller Nødvendighed, skal jeg imidlertid indrømme, at vi befinder os paa usikkert Omraade. Det, der betyder noget i denne Forbindelse, og det, som har Betydning for de gamle, er, at de har faaet Pengene. Dertil har vi altsaa ydet vort Bidrag, og vi har gjort det med Glæde.

Jeg synes ikke, man fra socialdemokratisk Side skulde fortsætte med en Mistænkeliggørelse af andre. Det er, som om man fra den Side tror, at man kan tage Patent paa visse af vore Lovgivningsomraader, saaledes at andre ikke har Lov til at røre den. Jeg synes ogsaa, det er ganske besynderligt, at samtidig med, at man fra den Side kritiserer vor Holdning og søger at mistænkeliggøre os, er man forarget og fornærmet over, at man selv fra kommunistisk Side er Genstand for Overbud. Jeg skal indrømme, at det er ogsaa en kedelig Situation. Det var meget

lettere tidligere, da ærede socialdemokratiske Medlemmer var sikre paa, at de Tal, de bød, ikke blev overbudt. Den Situation forefindes ikke mere, og det kommer det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft til at gøre sig fortrolig med, hvor ubehageligt det end er.

Men naar jeg nu har omtalt de Forbedringer, der er sket for de sociale Ydelsers Vedkommende, vil jeg ogsaa gerne saa stærkt som muligt understrege, at man ikke maa glemme, at det, der er Forudsætningen for, at de Forbedringer, der er sket, kan fastholdes i vidt Omfang, er Erhvervslivets Vilkaar og derigennem Erhvervslivets Bæreevne. Faar vi ikke saadanne Vilkaar inden for Erhvervslivet, at Produktionen kan fremmes, kan vi ikke fastholde de sociale Forbedringer, vi har arbejdet os hen til.

Der blev i Efteraaret fra alle Partier afgivet en Erklæring, der gav Udtryk for, at Landbrugets Vilkaar skulde være lige med de øvrige Erhvervs. Selv om det kunde være fristende nok, skal jeg dog undlade at komme nærmere ind paa det ejendommelige i, at de politiske og erhvervs-mæssige Forhold for Landbruget har været af den Art, at det har været nødvendigt for Landbruget at maatte bede om at faa en saadan Garantierklæring. Der er ingen, der ved noget som helst om, hvad der kommer ud af Prisforhandlingerne om Landbrugsprodukterne, men saa meget ved man i alt Fald, at bliver Prisgrundlaget ikke tilfredsstillende, saa vil Produktionen uvægerligt gaa ned. Jeg mener ogsaa, man er berettiget til at fastslaa, at kommer Hovederhvervet, kommer Landbruget, som vi vel, som Forholdet er i Øjeblikket, kan sige er det eneste Eksporterhverv af Betydning, i den Situation, at det ikke er produktionsdygtigt, fordi de Priser, det bringer hjem, bliver tabgivende af den Grund, at de ikke staar i Forhold til det hjemlige Omkostningsniveau, saa lever Nationen over Evne. Man kan maaske forklare det derhen, at Udlandet giver for smaa Priser for vore Varer. Det er meget muligt, at det er Tilfældet, men det er jo i saa Fald en Situation, som vi ikke er Herre over. Men jeg tror ikke, man i det lange Løb ustraffet kan klippe Sammenhængen over mellem et Hovederhvervs Vilkaar og en Nations Levestandard. Jeg tror, at Landbrugsministeren har Ret, naar han ved et Møde for ikke saa længe siden sagde, at Omfanget af vor Eksport vilde være afgørende for den Levestandard, vi kunde tillade os. Jeg tror, det er rigtigt, og at det netop i høj Grad vil være Tilfældet for et Land som Danmark, der mere end noget andet er interesseret i